

TEATER MUSIK FILM KUNST LITTERATUR

Festkaskader af ord og billeder

En minderig aften med gøgler-geniet Dario Fo, der blandede forklaringer og spil i mere end tre timer i sin soloforestilling i København

Teater: »Historien om tigreren» og »Jesu første mirakel» af og med Dario Fo (Opført i Cirkusbygningen, København - varighed: godt 3 timer)

Bagefter begriber man ikke, at det er muligt - men så længe det står på, flyver tiden afsted under latter og lykkeligt samvær.

På scenen - eller rettere midt på gulvet midt i Cirkusbygningen - står han i sin sædvanlige påklædning: sort trøje, sorte bukser, ørken sko, mikrofonen hæftet på brystet, batteriet bagpå (Fo ville bruge et andet ord), og ud af denne mundering stikker det grånende hoved med de frækt smilende overtænder og ud af ærmerne et par gestikulerende hænder på et par lysende underarme. Og så er der spillet i øjnene, naturligvis.

Sådan har Dario Fo optrådt i årevis. Kunne man se hans tunge, ville man tro, den var slidt i laser. Den går uafbrudt, medens forestillingen varer. Han er inde, før de sidste tilskuere har fundet deres plads, han klapper sammen med sit publikum, springer rundt og fortæller, når han da ikke spiller.

Det er svært bagefter at afgøre, hvad der blev spillet, og hvad der var baggrundsorientering.

1. akt fik således en indledning på 25 minutter om disse kinesiske minoriteter med deres bare 70-75 mill. mennesker i hver gruppe og deres store vanskeligheder med at skelne dialekterne fra hinanden, f.eks. i Shanghai! Fo redegør grinagtigt for sin særlige forståelse af sproget og ikke mindst af tolken, giver så en kort baggrund for »Historien om tigreren», som skal komme, og bevæger sig straks hele Asien rundt med beskrivelser af Den lange March og afstanden til Thule, altså sammen for at understrege, at »Historien om tigreren» er vigtig, for man må ikke fornægte livet, og er det ikke netop, hvad unge på stoffer gør?

I referat er logikken springen-

Dario Fo

de, men på gulvet i Cirkusbygningen er ingen i tvivl. Det halve af hans malende italiensk går lige i øret, og resten klarer først den dygtige tolk, siden den komplette tekst, der ruller over et lærred på scenens bagtæppe, medens Fo ivrer. Publikum lover at lade være at følge med i rulleteksten med fingeren, sådan som et par spaniere gjorde i Madrid for 14 dage siden - det distraherede skuespilleren...

Og så følger endelig den groteske historie om soldaten, der fik gennemboret sit ubeskyttede ben og endnu nogle ædle dele, og som reddedes af en tiger og hendes unge på en måde, så de snart blev ganske afhængige af hinanden og sammen slog den ene militære angrebsbølge på porten efter den anden - så mange, at folkets politiske medløbere slet ikke

kunne følge med i forklaringerne om værdien af tigre i den politisk/ideologiske kamp. Nu må revolutionens tiger søges i zoologiske haver, forklarede det, men »den, der besidder tigreren, bliver på stedet, flygter ikke, og kan holde brændende kul i hånden». Værsgo', en allegorisk historie!

Og så en appel om i pausen at underskrive nogle navnelister mod de »provisoriske» terroristlove i Italien - solidarisk, vil I ikke nok....

Optakten til 2. del blev endnu længere - 35 minutter - en fuldstændig barok historie, mest om pavens tilgivelse af sin morder (!) og om den guddommelige helbredelse, der blev pavens til del, efter at den »tyrskiske bastard» havde skudt ham me-

get upassende gennem lukkemusklen og videre frem. Den slags gør kun bastarder. Fo selv havde ikke tilgivet »morderen», om han så havde været død!

Nå, men »Jesu første mirakel» kom omsider i gang kl. 22,35 og viste sig at være en sød, uvorn historie om den lille Palestina (Jesus), der med sine fremmedarbejder-forældre - moderen og hans uægte far! - var kommet til Jaffa, hvor de andre drenge ikke var så meget for at lege med ham, indtil han fik en lurfugl til at flyve og siden en kat og en lagkage og....men da han også sendte lynild mod herskerens sure søn, der blev til en lerfigur, sluttede den leg. Og, som Fo sagde: »At knuse og smadre børns lege er den værste form for vold!»

Den medlevende tilskuermasse i Cirkusbygningen klappede ind i midnatstimen og summende dampende varme hjemad, hilst farvel af en højt springende Dario Fo, som så ud til at have moret sig lige så godt - også fordi han havde en af sine bedste oversættere, Bent Holm, i ryggen. Heri kunne det publikum, der nænnede at læse rulleteksten i stedet for at se på Fo, give ham ret. Alt passede sammen, især fordi et universalgeni fik det til at passe sammen.

Det er utroligt med denne Fo - en helt prunkløs gøgler af Guds nåde, (om man tør blande den betegnelse ind i beskrivelsen?), suveræn og særegen i tankegang, mimik og stemmebrug. Og man er aldrig sikker på, hvad der skal komme. Med ét tager en fandenivoldsk (om man tør blande den betegnelse ind i beskrivelsen?) og grotesk fantasi fat i ham, og den ene kaskade af ustyrlige ord og billeder stabler sig oven på de foregående, så figurerne synes at nå kuppelloftet. Det er mageløst - groft, plumpt, respektløst, poetisk, lunerigt, ømt på samme tid. Han har ikke sin lige! Det vidste publikum hjemmefra, og alligevel blev forventningerne indfriet. En minderig aften!

KNUD CORNELIUS

Dario Fo.

Kaskader af ord og billeder

Det er mageløst - groft, plumpt, respektløst, poetisk, lunerigt, ømt på samme tid, hedder det i anmeldelsen på kultursiden i dag af det italienske gøgler-geni Dario Fo's forestilling i Cirkusbygningen i København. Man er aldrig sikker på, hvad der skal komme. Med ét tager en fandenivoldsk og grotesk fantasi fat i ham, og den ene kaskade af ustyrlige ord og billeder stabler sig oven på de foregående, så figurerne synes at nå kuppelloftet. Han har ikke sit lige.

KULTUREN side 9